

עידן ארז \ הספציפיות – על ציור

שאלת הטעם (איך שאדם רגיל) היא שאלת האמנות של הזמן הזה, כאשר אמנים אוטונומיים, מתאימים, במודע או שלא במודע, את המוצר הספציפי שלהם אל הסטראוטיפים שיש לקהל על אמנות. מוצר המגולם (בדומה לקיטש המוכר של העתק הזול) בסתמיותם של חפצי-החן.

סיגלית לנדאו, עופר ללוש, ארז ישראלי, הם דוגמאות.

במיקרה אחר של קהל בינוני, האמנות מגולמת במזכרות מאירוע תאטרלי, או קירקסי. האמן מציג אירוע או חשיפה.

סיגלית לנדאו, צדוק בן דוד.

הכריזמה שניגלת באמנות אינסטליישן - של אובייקטים, היא כריזמה שקשורה במישקל. לא מדובר בעניין סימבולי, אלה בממשות. (נפח בחלל שאינו מתחייב כהעתק של משהו, הוא משקל. איך שאומרים אמנות במישקל).

ומצד אחר, האמנות גם מעידה על דרך השלילה, דרך הטכניקה המופשטת של הציור, על הבעייה המנטאלית שגלומה בה. כאשר מיתברר שהדימיון הוא גם הכל וגם לא כלום. (לדוגמא גוף העבודה העצום של משה גרשוני - גרשוני מיתגבר על הלא כלום דרך ראיית עצמו כאנחנו).

הספציפיות שומרת על עצמה גם בשונה, המיוחד והאחר.

הטוב הוא האידאה של הזמן, גם בתוך הסובייקט ומחוץ לסובייקט.

זמן לעולם אינו חולף (כזמן סגולי) ולכן אינו אידאה, ודווקא ביגלל שהוא חולף הוא אידאה (זה כוח הדת שמשתמשת בזמן כיעד ומסמלת מרחב במקום). (מיסטיות היא האחדה של זמן ומרחב).

במבחן הקריירה-הסובייקט כלוא באידאה שלו, בכישרון שלו, ביכולות, בחובה המוסרית שרובצת על כתפיו, ברצונו לזכות במוניטין.

הסובייקט הפרודוקטיבי (כולל הדיקטי), לכוד במישור האינטלקטואלי במיבנה של הגשמה עצמית ומימוש עצמי.

האמן מברר את הספציפיות האינטליגנטית של העבודות שלו.

האמנות נישארה גם אחרי מושג הריידי מייד דבר מדוייק.

הציור שלי הוא דימיון ספציפי. תולדה מיומנת של זמן אותנטי. המיבנה שלו משרת אותי. ישנם בו דימויים ספציפיים שלי הכוללים גם ים ושמים. שרשרת. הצבע הלבן

מכסה חלקי ציור ויוצר עם הלבן של הבד, טלאי שייש לו משמעות סימבולית, המעיד על כך שהכל דימיון ספציפי. אין לו עבר פוליטי והוא ניפטר ממחוות מיותרות רבות בעיקר לציור ישראלי. הוא כמו מים שנשארו על אבן.

הסידרה לבן על לבן של קזימיר מלביץ' (1917) מסכמת את זה, בתנאי, שלא נותנים לה פרוש מיסטי.

(כמו כל מופשט) הקומפוזיציה היא הציור, בקומפוזיציה האותנטי וגם המזויף (הדימוי הסטראוטיפי של האמנות) מקבלים צורה. הכישרון נימצא מחוץ לקומפוזיציה. (הכישרון, הוא ביטוי של טכניקה מנטאלית, המאמץ לבנות צורה בעלת חוקים טכניים).

אני מנסה לטהר את המיצאות. אך המציאות לא נימצאת בציור. אפשר להגיד, שבדרך אותנטית המיקרי (לפעמים ארכיטיפי) הופך לאגדה.

למעשה יש פה עניין מיסטי, באופן שהזמן (האותנטי) והמרחב (הקומפוזיציה) מתאחדים בפעולת האמן. ובכל זאת, אין להאחדה הזאת מימוש סימבולי, אלה משמעות סימבולית.

הלבן של הציור והלבן של הצייר יכולים להכיל בתוכם כל סיפור אפשרי ולא רק סיפור אידאולוגי.

עמדה ספקנית, בשביל לא להיות סתם ספקנות, צריכה להיות מלוטשת כמו יהלום.